

református szubjektív avagy **Minősülj, iskola!**

Megkezdődött a 2007/2008-as tanév. A közoktatás részét képező művészetoktatás is nehéz hónapokat él, minősítő eljárás tizedeli a gyermekek képesség- és készségfejlesztését művészeti eszközökkel fejleszteni kívánó intézmények számát. A többfordulós minősítés első fordulójának vége, a mérleg: mintegy 150 iskola bezárta kapuit. Örömmel nyugtázhatjuk azonban, hogy Biharkeresztes zeneiskolája, művészeti iskolája fennmaradt a rostán, intézményünk megkezdte 11. tanévet a művészetoktatás szolgálatában.

Visszaemlékszem Nagy Zsolt református esperes-lelkész egy évvel ezelőtti ígihirdetésének vezérgondolatára, mely szerint „nagy a baj, de jó!”. Történhetett volna úgy is, hogy ez a gondolat mára aktualitását veszti, de nem így történt. Sőt! A művészetoktatással foglalkozó intézmények ez év december 31-éig a minősítő eljárás során, függetlenül eredményeiktől, elismertségüktől, társadalmi megbecsültségüktől kapnak egy bélyeget, mely szerint a kormányzati elvárásoknak megfelelnek, kiválóan megfelelnek, vagy nem felelnek meg. Aki megfelel, kevés pénzt kap (működéséhez sem elegendőt), aki pedig nem, az még kevesebbet, vagy semmit – rákényszerítve, hogy befejezze működését.

Ma, amikor az esélyegyenlőség korát éljük, a probléma ezzel csupán annyi, hogy az elvárások alapja nem lelki és szellemi értékeket hordoz, hanem pusztán gazdasági természetű. Nem akar áldozni a jövő nemzedékére, a banki nyelvezetet használva: nem fektet be, hanem a pillanatnyi gazdaságosságát veszi alapul, s ezért inkább elvesz, mint hozzátesz.

Való igaz, hogy egy gyermek készség- és képességfejlesztése, izlésvilágának, lelki világának csiszolása, gondozása, szellemi ismereteinek bővítése költséges és időigényes. Abban az esetben, ha a valódi értékek felé vezet az út. S való igaz, hogy létezik egy egyszerűbb, de szelesebb út, ami tömegeket mozgat, a mindenki számára érthetőség miatt sok esetben erősen leegyszerűsített, de gazdaságilag kifizetődőbb módszer.

Mi, akik a református közoktatás szereplői vagyunk, akik a zenét, táncot, tárgyi alkotóművészetek tanulását, tanítását, ismeretét és használatát az egészséges emberi lélek egyik legfontosabb építő kövének tekintjük, nem tudunk azonosulni a gazdaságosabb módszerekkel. Nem tudunk azonosulni az értéktelenség közvetítésével és magasztalásával. Járjuk tehát továbbra is magunk útját, de be kell látnunk, hogy lassan szélmalom harcot vívunk, hisz az ellehetetlenítés folyamata megkezdődött. Mondják: „*Porig kell rombolni mindent, hogy aztán újat lehessen építeni!*” Mondjuk mi: „*Csakis művészi érték való a gyerekeknek, minden más árt neki!*” S félve kérdezzük meg, hogy a széles út tovább szélesítése hová vezet? Valódi értékek, Istenfélelem, lelki egyensúly nélkül az új építkezést mi fogja egyben tartani?

A baj tehát, ha így nézzük, valóban nagy. De a bajban benne rejlik a változtatás lehetősége, a javításé, valami újnak, nemesebbnek és jobbnak a megteremtésé. Ezt kell

megragadnunk, ebbe kell kapaszkodnunk, s főként, erre kell koncentrálnunk. Ha ez sikerül, ott lehetünk erősek, ahol eltörtünk, ott válhatunk legyőzhetetlenné, ahol veszítettünk.

A minősítő eljárás első fordulójában kétségtelenül komoly erőket veszítettünk, mert az előző tanévben tanítók közül több embernek nem volt megfelelő a végzettsége. Más kérdés, hogy alkalmazásuk kezdetén még elfogadták okleveleiket, amit egy tollvonással aztán megváltoztattak. Azt sajnos nem vették figyelembe, hogy a munkát milyen színvonalon végezték el a „papír nélküliek”, ebben a periódusban csupán az számított, hogy a nekik megfelelő szakképzettséggel rendelkezzen az illető.

Így több ponton módosítanunk kellett a tantárgyfelosztást és a tantestület összetételét. Mégis, az újjászervezés során olyan emberekre találtunk, akik méltó folytatói lehetnek elődeik munkájának, s a számunkra oly fontos értéktelentő, értékmentő tevékenységnek. Olyanokra, akik szakmaiságukkal, személyiségükkel garantálhatják az irányításuk alatt tanuló növendékek lelki épülését, személyiségük fejlődését.

Az átszervezés okán, vagy személyes okok miatt a 2007/2008-as tanévtől nem vesz részt a biharkeresztes munkában Balla Tibor tanár úr, Gáspár Izabella tanárnő és Stefáni Róbert tanár úr. Ezúton is köszönjük áldozatos munkájukat, s életük további részére Isten áldását kérjük.

Intézményünk székhelyén kollégaként köszönhetjük Pálfi Veronika tanárnőt, aki a kerámia tanszak munkájába fog bekapcsolódni, Némethné Kiss Marietta tanárnőt, aki a szolfézs, zeneelmélet, ének, s népi ének oktatását folytatja majd. Immár tantestületünk tagjaként köszöntjük továbbá Gömöri Attila tanár urat, ő a klarinétosok és szaxofonosok irányítását és tanítását vállalta.

Az iskola adminisztrációjában szeptembertől Éhik Emese iskolatitkár lesz a szülők, tanárok és növendékek segítségére.

Mivel a működést elvileg biztosító állami normatív hozzájárulás összege újra csökkent, intézményünk működésének rendjén is változtatnunk kellett, melynek során a szombati tanítási napok megszűnnek. Művészetoktatás előreláthatólag a keddi, szerdai, csütörtöki és pénteki napokon lesz a biharkeresztes zeneiskolában.

Tanszakjaink változatlanok: ZENEMŰVÉSZETI ÁGBAN: hegedű, zongora, klarinét, szaxofon, trombita, furulya, gitár és ütő tanszakokon; IPARMŰVÉSZETI ÁGBAN: kerámia tanszakon; TÁNCMŰVÉSZETI ÁGBAN: néptánc tanszakon folyik oktatás a 2007/2008-as tanévben is.

Kívánjuk, hogy az értékmentés, értéktelentés lehetősége, a művészetek iskolája Biharkeresztesen tovább működhesse, s ugyanezért, Jóreménységgel azt kívánjuk: **MINŐSÜLJ, ISKOLA!**

Kovács Mónika igazgató